

afgørende for min Stilling til disse to Ændringer.

Ændringsforslaget under Nr. 7 kan jeg naturligvis tiltræde uden nogen Betænkelse. Det maa siges at være en Forbedring af den paagældende Paragraf i Loven, idet det gør Bestemmelserne tydeligere og klarere, og det betyder ikke nogen virkelig Ændring, det fastslaaer kun en Fremgangsmaade, som Ministeriet selvsagt ogsaa vilde have fulgt, hvis Paragraffen havde beholdt den af mig foreslaaede Affattelse. Det foreslaas her, at Handelsministeren ansætter Bestyrere og faste Lærere ved de godkendte Navigationsskoler, for Bestyreres Vedkommende dog efter Samraad med Skoleejereren, det vil sige den paagældende Kommunalbestyrelse eller for Københavns Vedkommende Foreningen til Søfartens Fremme, medens Skolens øvrige Personale bliver ansat efter de Regler, som Handelsministeren derom fastsætter.

Hvad Ændringsforslaget under Nr. 8 angaar, kan jeg, som sagt, ogsaa tiltræde dette. Jeg gjorde ganske vist under Sagens første Behandling opmærksom paa, hvilke Ulemper der efter min Mening muligvis kunde følge af, at de nu eksisterende Skoler blev udtrykkelig nævnt i denne Lov og ikke som hidtil optaget alene paa Finansloven, men som jeg ligeledes sagde under første Behandling, har jeg ingen principielle Indvendinger mod den Ordning, som er foreslaaet gennem dette Ændringsforslag; jeg vil kun gøre opmærksom paa, at Forudsætningen for mit Vedkommende maa være den, at den foreslaaede Ordning ikke medfører forøgede Udgifter for Statskassen og ingen Ændringer i Skolernes Karakter af private Institutioner.

Jeg skal dernæst vende mig til de Ændringsforslag, der er stillet af to Mindretal, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 3, 4, 5 og 9 af det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) og under Nr. 6 af de socialdemokratiske Medlemmer af Udvalget, subsidiært tiltraadt af det første Mindretal. Til det ærede 12te Medlem for 6te Kreds vil jeg gerne sige, at naar jeg under første Behandling besvarede hans Opfordring til mig om at skære igennem og begrænse Skolernes Antal til et Par enkelte med, at man i Udvalget kunde forhandle derom, saa var det for det første under den

Forudsætning, at der indenfor Udvalget virkelig var en stærk Stemning for en saadan, om jeg saa maa sige, noget haardhændet Fremgangsmaade overfor de nu bestaaende Skoler. Men dernæst var der for mig ogsaa en anden Forudsætning, nemlig den, at under 4 Skoler, hvoraf den ene paa Bogø, som indtager en Særstilling paa dette Omraade, og en beliggende i Jylland, kunde der ikke være Tale om at gaa; og den Skole, der her vilde blive Tale om at opretholde i Jylland, kunde i alt Fald ikke blive Aalborg, da denne Skole jo ikke alene har et betydeligt ringere Elevantal at opvise end f. Eks. Nordby, men ogsaa har været den Skole, der har haft det største Driftsunderskud i de senere Aar. I Udvalget har man ikke ønsket at følge det ærede Medlem, og da jeg maa antage — men jeg indrømmer, at det ærede Medlems Udtalelser i Dag maaske gør Antagelsen mindre vel begrundet —, at det ærede Medlems reformatoriske Iver vil være noget mindre, naar det staar ham ganske klart, at det ved en saadan Begrænsning i alle Tilfælde vil komme til at gaa ud over den Skole, som han maa formodes at have særlig Interesse for, saa er der vist neppe nogen Grund for mig til at gaa ret dybt ind paa dette Emne, saa meget mere som jeg jo under første Behandling udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at man paa det Omraade, vi her beskæftiger os med, maa fare med Lempe og tage de størst mulige Hensyn til bestaaende Forhold og til de lokale Institutioner, som er knyttet til de forskellige Skoler. Jeg sagde den Gang ogsaa, at det var meget muligt, at Udviklingen vilde føre til den Ordning, som det ærede Medlem skitserede, med kun et Par Skoler, men jeg vil gerne her tage Afstand fra den Opfattelse, det ærede Medlem har gjort gældende med Hensyn til dette Lovforslag: at det nødvendigvis skal føre til en Begrænsning. Jeg mener nemlig, at det vil Tiden vise. Som § 24 i Lovforslaget er affattet, fastsættes der en, om jeg saa maa sige, Prøvetid paa 5 Aar, i hvilken Tid man vil kunne faa Lejlighed til at se, i hvilken Retning Udviklingen vil gaa; derigennem vil man saa faa Sikkerhed for, om man til den Tid virkelig skal gaa den Vej, det ærede Medlem antyder, eller om man ikke skal bibeholde den Ordning af Skoleforholdene, som Ministeriet og som jeg for